

I.

НАШИЯТЪ корабъ стоеше на котва до бръга на Африка. Деньгъ бѣше прекрасенъ. Откъмъ морето повѣваше свежъ вѣтрецъ. Надвечеръ неочаквано времето се измѣни. Стана душно и сжщо като изъ топла пещъ ни облъхна горещъ въздухъ отъ къмъ Сахарската пустиня.

Предъ залъзъ слънце нашиятъ капитанъ отиде на полубѣта и извика: „На кжпане“. И изведнажъ матрозигѣ наскочаха въ водата, спуснаха въ нея едно корабно платно, превързаха го и устроиша отъ него кжпалня.

На кораба заедно съ насъ имаше и две деца. Децата първи се хвърлиха въ водата. Тѣ се кжпѣха въ платнището. Но тамъ имъ се виждаше тѣсно и пожелаха да скочатъ и поплаватъ на открито море.

Едното момче отначало изпревари другарчето си, но следъ туй почна да остава назадъ. Бащата на момчето, старъ артилерийски офицеръ, се любуваше на синчето си. Когато то взе да поостава назадъ, той му извика: — Не се оставяй! Дръжъ се!

II.

ИЗВЕДНАЖЪ нѣкой извика откъмъ палубата: „Акула!“ — и всички ние видѣхме въ водата гърбътъ на морското чудовище.

Акулата плаваше право къмъ децата. — Назадъ! Назадъ! Върнете се! Акула! — завика артилериста... Но децата не чуха неговия гласъ. Тѣ продължаваха да плаватъ по-нататъкъ, като викаха и се смѣха още по-весело и още по-високо отколкото по-рано.

Двегѣ момчета, като гуцери се хвърлиха въ водата и почнаха да плѣскагѣ съ ржце и крака и да се надпреварватъ.

Артилеристгѣтъ, бледенъ като платно, безъ да се мръдне отъ мѣстото си гледаше двете момчета.